

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ยอดยุทธ์

สอยน้ำ
พิชิตปฐพี

ส่วนกลาง
ที่
ดลัส
สง

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงทรงพล แปล

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ສອບພໍ່
ພິເສດປຣູນີ

ສອບ
ພິເສດ

สยบฟ้ามืดปฐพี 28

Mao Ni เขียน ซื่อเสียนหงวหา แฉา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 28

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 猫腻Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2496-6

ภาพประกอบ 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

แต่ไหนแต่ไรอาวุธคู่กายของจอมยุทธ์ก็คือกระบี่หรือไม้เท้าดาบ ถ้าไม่ถนัดอาวุธ อย่างมากก็ใช้กำปั้นหรือฝ่าเท้าเตะนะ แต่สยบฟ้าฯ ฉีกขนบนิยายกำลังภายในแบบดั้งเดิม เพราะแม้แต่กระบวยตักน้ำ พู่กัน หรือเข็มปักผ้าก็สามารถเป็นอาวุธสุดยอดได้

อย่างไรก็ตาม อาวุธแก่นฐานชีวิตที่จอมยุทธ์หรือที่เรียกว่าผู้ฝึกฆานในเรื่องนี้นิยมใช้มากที่สุดก็ยังคงเป็นกระบี่กับดาบอยู่ดี และบัดนี้เหล่าจอมกระบี่ของโลกก็ได้มารวมตัวกันแล้วที่สนามรบหน้าหุบเขาชิงสยา...ศิษย์พี่รองกับกระบี่เหล็กกว้างตรง เทพกระบี่หลิวไปกับกระบี่ขึ้นสนิม และเยี่ยซู่กับกระบี่ไม้เรียบง่าย อีกล้านานเราก็จะได้รู้แล้วว่าศึกสนามนี้ฝ่ายใดจะยืนหยัดเป็นคนสุดท้าย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พินคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

ทั้งชีวิตข้าพเจ้าอ่านหนังสือมาไม่น้อย แต่ก็ไม่นับว่ามากเมื่อเทียบกับนักอ่านตัวยง ในแต่ละช่วงชีวิตประเภทของหนังสือที่อ่านก็จะแตกต่างกันไปตามความจำเป็นและเหตุปัจจัยอื่นด้วย

ช่วงมัธยมฯ ถ้าไม่นับหนังสือเรียน ส่วนใหญ่ก็อ่านการ์ตูน (มังงะ) เป็นช่วง ม.ปลาย และ ป.ตรี ที่อ่านแนวกำลังภายใน ต่อมาเมื่อรู้จักและได้ไปเดินงานสัปดาห์หนังสือ การเดินทั่วทุกมุมทำให้รู้จักแนวหนังสือมากขึ้น หนังสือที่ชอบซื้อมาอ่านมากคือนิยายอิงประวัติศาสตร์และหนังสือเก่าๆ เช่น หนังสือเกี่ยวกับร้อยกรอง หนังสือเก่าพวกนี้บางเล่มมีความพิเศษตรงที่กระดาษที่ใช้พิมพ์มีกลิ่นหอม ต่อมาก็อ่านปรัชญาบ้าง แนว How to บ้าง บทละครสั้นๆ ในหนังสือพิมพ์บ้าง เป็นต้น สุดแท้แต่ว่าช่วงชีวิตนั้นๆ ต้องการประโยชน์ใดจากการอ่าน

ส่วนปัจจุบันที่อ่านอยู่ก็มีหนังสือเกี่ยวกับการแปล และหนังสือนิยายอื่นๆ เท่าที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อการแปลและช่วยให้เพลิดเพลินผ่อนคลายเป็นหลัก ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิตยสารเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

มองดูฉางอัน

ฉางอันได้ชื่อว่าเป็นเมืองที่ไม่มีวันล่มสลาย ซึ่งมันก็ไม่เคยล่มสลายจริงๆ หากจะกล่าวให้ถูกกว่านั้นคือตั้งแต่สถาปนาแคว้นต้าถังเป็นต้นมา เมืองนี้ยังไม่เคยถูกทดสอบ แต่ไม่มีใครสงสัยในข้อนี้ เพราะฉางอันคือที่มาของความมั่นใจอันแข็งแกร่งที่สุดของชาวถัง ขอเพียงเมืองแห่งนี้ตั้งตระหง่านอยู่บนที่ราบทางใต้ของแม่น้ำซีอู ชาวถังก็จะรักษารอยยิ้มบนใบหน้าไว้ได้

การล้อมเมืองไม่อาจทำได้เช่นเดียวกัน ขอเพียงฉางอันยังอยู่ทุกเขตของต้าถัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขตที่อยู่ใกล้เมืองหลวงจะไม่หยุดต่อต้านข้าศึก จิตวิญญาณในการต่อต้านข้าศึกของชาวถังรวมถึงความเด็ดเดี่ยวที่จะสู้รบจนถึงวินาทีสุดท้ายจะดำเนินต่อไป

สำหรับชาวถัง การที่ฉางอันไม่มีวันล่มสลายเป็นเหมือนสัจธรรมที่ไม่ต้องการเหตุผลใดๆ มีไม่กี่คนที่รู้ว่าทั้งหมดทั้งมวลเป็นเพราะค่ายก๊กที่ชื่อว่าสยบเทวะ นี่คือความจริงที่บุคคลระดับสูงในโลกแห่งการฝึกฉานเท่านั้นที่รู้

บัดนี้ค่ายกลสยบทเวะเกิดปัญหา ฉางอันไม่แข็งแรงไร้เทียมทาน เหมือนพันปีที่ผ่านมามากแล้ว ถ้ามีกองทัพขนาดใหญ่บุกมาประชิด ถ้ามีผู้ฝึกฉานที่แข็งแรงเข้ามาในเมือง เช่นนั้นจะอย่างไร... ตอนนี้ มีเพียงน้อยคนี่รู้ถึงปัญหาข้อนี้ ในจำนวนนั้นมีหนึ่งเซวียรวมอยู่ด้วย

มองบ้านเรือนที่แน่นขนัดและถนนหนทางที่เชื่อมต่อถึงกันแล้ว หวังคิ้วของหนึ่งเซวียบ่งบอกถึงความเหนื่อยล้าและกังวลใจ มันถือ แท่งถ่านวาดภาพลงบนกระดาษ มองจุดต่างๆ ในเมืองที่ลมหายใจ แห่งฟ้าดินติดขัด ครุ่นคิดหาวิธีซ่อมแซมหรือพูดอีกอย่างว่าขุดลอก ให้เกิดการระบาย แต่ยังคงคิดสึหน่ายิ่งหม่นหมอง

ศิษย์พีสามให้เวลามันเจ็ดวัน ตอนนี้ผ่านไปสองวันแล้ว ไม่เพียง หาวิธีแก้ไขที่ดีไม่ได้ หน้ำซ้ำยังสังเกตได้ว่าสภาพของค่ายกลแยลงกว่า เดิมด้วย

เริ่มจากพระตำหนักตำหนักทางเขตนครเหนือ ทางน้ำใต้ดินที่ ไหลผ่านภูเขาโค้งมารวมตัวกันที่ทะเลสาบ แล้วผ่านใต้ดินของวังหลวง ไหลผ่านด้านหลังของอารามฝ่ายใต้ ผ่านวัดวันเขียนถ้าเข้าสู่ถนนจูเซวีย แล้วออกไปทางประตูเมืองทิศใต้...การติดขัดทั้งหมดล้วนเกิดบนเส้นทาง สายนี้ ในค่ายกลสยบทเวะทางลับสายนี้สำคัญมาก ได้ชื่อว่าเป็น ลมหายใจเข้าออก หรือก็คือเส้นทางหลักในวัฏจักรการหมุนเวียนของ ชีวิต

เล่ห์กลที่นิกายเต๋าทำไว้ได้หอไม้หลังเล็กของวังหลวงถูกมันพบ และกำจัดไปแต่แรก ทว่าการรบกวนที่ค่ายกลสยบทเวะได้รับนั้นไม่อาจ แก่กลับได้แล้ว ถึงขั้นแยลงเรื่อยๆ ตามกาลเวลาที่ล่วงไป

มันคิดมานานมากแล้ว แต่ยังคงคิดวิธีแก้ไขไม่ได้

ถ้าสิ่งที่ติดขัดคือสภาพภูมิประเทศตามธรรมชาติหรือสิ่งก่อสร้าง

ที่จับต้องได้ นั่นก็ยังไม่เท่าไร ด้วยความแข็งแกร่งของราชสำนักต่ำถ้ำ ต่อให้เป็นภูเขาขนาดย่อมก็ซูดทิ้งได้ภายในเจ็ดวัน ปัญหาคือวิธีการของนิกายเต่าส่งผลโดยตรงต่อศูนย์กลางของค่ายกลในตำหนักใต้ดิน ทำให้การหมุนเวียนลมหายใจแห่งฟ้าดินในค่ายกลถูกรบกวน ซ่องลมหหลายแห่งอุดตัน ค่ายกลทั้งชุดกระทบกระเทือน และประตูเมืองทศใต้ที่มันเหยียบอยู่ในตอนนี้ก็ได้รับผลกระทบมากที่สุด

หนึ่งเซวียไม่เข้าใจว่าเหอหมิงฉือที่ไม่มีดวงตาค่ายกลเข้าไปในตำหนักใต้ดินได้อย่างไร และคิดไม่ออกด้วยว่านิกายเต่าใช้วิธีการอะไรจึงวิเคราะห์ค่ายกลสยบเทวะได้แม่นยำขนาดนี้ ตอนนี้คิดดูแล้วกล่าวได้เพียงว่านิกายเต่าเตรียมการมาอย่างเต็มที่เพื่อช่วงเวลานี้

ตลอดระยะเวลาพันปีไม่รูุ้้้นิกายเต่าต้องรวบรวมสติปัญญาและความสามารถของปราชญ์รุ่นก่อนในนิกายมากน้อยเท่าไร แม้ยังไม่อาจเทียบจอมปราชญ์ ไม่อาจทำลายค่ายกลสยบเทวะโดยตรง แต่ก็รบกวนการทำงานของค่ายกลได้สำเร็จ ทั้งเป็นการรบกวนที่มีประสิทธิภาพถึงขนาดไม่อาจแก้ได้

หนึ่งเซวียกำจัดสิ่งรบกวนทั้งหมดที่นิกายเต่าวางไว้ในฉางอันไปหมดแล้ว แต่ไม่อาจแก้ไขการติดขัดของค่ายกล ด้วยต้องใช้ลมหายใจแห่งฟ้าดินที่มหาศาลเกินกว่าจะจินตนาการ

อันที่จริงความเสียหายหรือการถูกรบกวนระดับนี้ ค่ายกลสยบเทวะสามารถรักษาตัวเองได้ แต่ต้องใช้เวลาานานมาก น่าจะสองถึงสามปี หากเป็นยามปกติก็ไม่นับว่าเป็นปัญหา แต่เวลานี้คือช่วงสงครามที่ทั้งโลกบุกโค่นต่ำถ้ำ แน่แน่นอนว่าศัตรูไม่ให้เวลาชาวถ้ำนานขนาดนั้น

ถ้าจอมปราชญ์ไม่ได้ขึ้นสวรรค์ นี่จะเป็นเรื่องที่ย่ายดายมาก จอมปราชญ์เพียงโบกแขนเสื้อก็เรียกลมหายใจแห่งฟ้าดินจำนวน

มหาศาลมาที่ฉางอันได้

แต่โลกมนุษย์ไม่มีจอมปราชาญ์แล้ว โลกมนุษย์ในตอนี้ไม่มีใคร
ที่ทำแบบนั้นได้ เช่นนั้น...ค้ายกลขนาดใหญ่นี้จะไม่มีความซ่อมแซม
ได้แล้วจริงๆ นะหรือ ฉางอันมีช่องโหว่แล้วใช่ไหม

ดวงตาค้ายกลอยู่ในอกเสื้อของหญิงเซวีย แข็งกระด้างเหมือน
ก้อนหิน กดหัวใจของมันเป็นให้ร้อนรอนกระวนกระวาย

เมืองนี้คือเมืองที่จอมปราชาญ์ยกให้มันดูแล ดวงตาค้ายกลคือสิ่งที่
ชื่อฟูเหยียนเซอและจักรพรรดิยกให้มันดูแล หมายความว่าปกป้อง
ฉางอันหรือก็คือดำรงเป็นภาระหน้าที่ที่มันไม่อาจหลีกเลี่ยง

นี่คือเกียรติอันสูงสุดและเป็นภาระที่หนักที่สุดในโลกด้วย หากแต่
จุดที่ไม่สมควรแก่เหตุผลมากที่สุดของเรื่องนี้คือ...หญิงเซวียไม่ใช่
จอมชายเวท

เหยียนเซอตำซื่อเคยบอกว่าค้ายกลคือยันต์ขนาดใหญ่ ยันต์คือ
ค้ายกลขนาดเล็ก ในโลกแห่งการฝึกฉานมีคำกล่าวว่าจะจอมชายเวท
ไม่ว่าว่าจะเป็นจอมยันต์ได้ แต่จอมยันต์แน่นอนว่าต้องเป็นจอมชายเวท
ที่เก่งมาก

หญิงเซวียเป็นจอมยันต์ที่มีพรสวรรค์ แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดพรสวรรค์
ในด้านค้ายกลจึงแย่งอย่างสุดขีด ตอนที่เพิ่งเข้าชั้นสองมันเคยไปช่วย
ศิษย์พี่เจ็ดวางค้ายกลประตู่เมฆอยู่หลายวัน มันกลับไม่มีความก้าวหน้า
อะไรเลยในเรื่องนี้ ช่วงที่ผ่านมามันฝึกควบคุมค้ายกลสยบทเวะอย่าง
พากเพียร แต่ก็ไม่มีความก้าวหน้าแต่อย่างใดเช่นกัน

ตอนนี้ศิษย์พี่สี่และศิษย์พี่เจ็ดล้วนไม่อยู่ที่สถานศึกษา มันอยาก
ถามใครก็ไม่รู้จะไปถามที่ไหน จึงร้อนใจมาก ไหล่ทั้งสองข้างแทบจะ
รับน้ำหนักไม่ไหวแล้ว

ลมฤดูสารทพัดโบหน้าจนวนหนะบ หนิงเซวียเสียบอยู่ครู่ก่อน
เดินลงจากกำแพงเมือง

ประตูเมืองทิศใต้ของฉางอันอยู่ตรงกับถนนจูเซวียพอดี ตั้งแต่
เริ่มสงครามมาก็มีการป้องกันอย่างแน่นหนา

ด้วยการร้องขอของหนิงเซวีย ราชสำนักได้ย้ายกองกำลังอวี๋หลิน
ชุดสุดท้ายในเมืองมาที่นี่ กองกำลังอวี๋หลินน้อยกว่านายสมมุติเกราะ
วาววับ รอคำสั่งอยู่สองข้างของถนนด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ทำให้บรรยากาศ
ดูหนาวเหน็บยิ่งขึ้น คนของพรรคมังกรหลายสิบประจำอยู่ตาม
มุมถนนและได้ขายคาบ้าน สังเกตการณ์คนที่เข้าออกเมืองอย่าง
ระแวดระวัง กองกำลังทหารรอบฉางอันเคลื่อนพลขึ้นเหนือหมดแล้ว
การป้องกันเมืองอ่อนแอ ราชสำนักจึงจำเป็นต้องใช้กำลังของราษฎร

ทหารกองป้องกันเมืองกำลังตรวจสอบกลุ่มคนที่เข้าและออกจาก
เมืองอย่างละเอียดเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีสายลับหรือสิ่งของต้องห้าม
ผ่านเข้าออก ขั้นตอนการตรวจสอบซับซ้อน ปริมาณงานมีมาก ยังดี
ที่ช่วงเวลาแบบนี้จำนวนคนที่เข้าออกฉางอันมีน้อย บนถนนหลวง
นอกเมืองมีเพียงขบวนรถขนเสบียงที่ยาวต่อเนื่องไม่ขาดสาย รถเหล่านี้
ขนเสบียงมาจากเขตต่างๆ

ต้าถังเตรียมพร้อมรับมือกับการที่ฉางอันถูกล้อมเรียบร้อยแล้ว
แต่ไม่มีใครเตรียมพร้อมต่อเรื่องที่ฉางอันถูกตีแตก แม้แต่การเตรียมพร้อม
ด้านจิตใจก็ไม่มี

เห็นแบบนี้แล้วหนิงเซวียยิ่งเศร้าใจ ในตอนนั้นเอง สตรีนางหนึ่ง
เดินเข้ามาในเมือง

คือนางเหมือนหมึกวาด ดวงตาเหมือนแค้นสี ไบหน้างามดั่ง
ภาพเขียน ริมฝีปากบางที่ปิดสนิทเหมือนล่าเหยียบนหิมะ ประดับ

อยู่บนดวงหน้าชาวผ่อง ผมเรียบตรงประป่าดุกฟู่กันที่สวยงาม

หนึ่งเซวียนมองนางนิ่ง แล้วจู่ๆ ก็เงยหน้ามองฟ้า ท้องฟ้าปลาย
ฤดูสารททั้งอยู่ห่างไกลและสี่จิตจาง มันคิดว่าเฮ่าเทียน...ไม่สิ น่าจะเป็น
อาจารย์ที่อยู่บนฟ้าสัมผัสได้ถึงความร้อนรนกระวนกระวายในใจมัน
จึงส่งนางมาข้างอัน มาที่เบื้องหน้ามัน

มันดึงสายตากลับมา ยืมมองสตรีที่งามดูจกภาพวาด

"เหตุใดจึงมาข้างอันแล้วเล่า"

"อยากมา จึงมา"

โมชันชันตอบยิ้มๆ กระโปรงสีขาวถูกลมฤดูสารทที่พัดลอด
ประตูเมืองมากระพือให้สั่นไหว

หนึ่งเซวียนนึกถึงปัญหาข้อหนึ่งจึงถามว่า

"สวนโมจิ้อ..."

โมชันชันรู้ว่าหนึ่งเซวียนจะถามอะไร ไม่รอให้มันพูดจบก็ตอบเสียง
เรียบว่า

"ข้าออกจากที่นั่นแล้ว"

หนึ่งเซวียนคิดไม่ถึงว่าจะได้ยินคำตอบนี้ แต่อันที่จริงมันรู้ดีว่า
มีเพียงคำตอบนี้เท่านั้นที่เป็นไปได้ โมชันชันถ้าไม่อยากทำให้สวนโมจิ้อ
อาจารย์และศิษย์ร่วมสำนัก หรืออาจถึงขั้นแคว้นต้าเหอต้องรับเคราะห์
มีแต่ต้องออกจากสำนักเท่านั้น ต้องทำแบบนี้นางจึงมาข้างอัน มาอยู่กับ
ฝ่ายตรงข้ามของอาศรมเทพได้

หนึ่งเซวียนจึงรีบไปครู่ก่อนผายมือเชิญนางเข้าเมือง

หนึ่งเซวียนและโมชันชันเดินไปในข้างอัน ไหลเคียงกันดูจกกาลก่อน
แต่เรื่องราวในครั้งนี่ไม่เหมือนกันโดยสิ้นเชิง

ทั้งสองคนเดินมาที่หน้าวังหลวง เดินมาบนสะพานแห่งนั้น

มองกำแพงวังสีแดงชาด แต่ไม่เห็นเกล็ดหิมะโปรยปราย เห็นแต่ใบ
ของต้นอินชิ่งสีเหลืองร่วงอยู่เต็มพื้น

"ข้าไม่มีเวลา ไม่เช่นนั้นคงได้เที่ยวชมฉางอันด้วยกันอีกรอบ"

หญิงเขวียยื่นมือไปเหนื่อผิวน้ำนอกสะพาน จับใบของต้นอินชิ่ง
ใบหนึ่งที่ปลิวมาแล้วเอ่ยว่า

"ที่นี่คือจุดติดขัดจุดที่สี่ เจ้าลองสัมผัสสลมหายใจแห่งฟ้าดิน
ได้หอยิงธนูดู"

ไม่ซันซันหลับตา ขนตาเรียวยาวสั้นนิดๆ คุ้งต่อมานางลืมตาขึ้น
อารมณ์ในแววดาकोंข้างซัซซ็อน ทั้งตื่นตระหนกและหวาดกลัว

"เป็น... ค่ายกลที่ทรงพลังมาก"

หญิงเขวียหดมือกลับมา ปล่อยใบอินชิ่งลงไปใต้น้ำ สายน้ำ
ได้สะพานไหลเข้ามา ผิวน้ำในยามนี้เต็มไปด้วยใบไม้สีเหลืองที่
สวยงาม แม้เพิ่มลงไปอีกใบก็ไม่เห็นการเปลี่ยนแปลงใด

มันมองใบไม้เหลืองบนผิวน้ำพลางเอ่ยว่า

"เพราะทรงพลังจึงเป็นปัญหามาก ตอนนี้ถูกนิกาเยเต่าใช้วิธีการ
บางอย่างทำให้เกิดการติดขัด หากจะทำให้โปร่งโล่งต้องใช้ลมหายใจ
แห่งฟ้าดินจำนวนมหาศาล"

ไม่ซันซันพิจารณาอยู่ครู่ก่อนส่ายหน้า เอ่ยว่า

"ไม่มีใครเรียกลมหายใจแห่งฟ้าดินมาได้มากขนาดนั้น และ
ไม่มีใครสามารถวางค่ายกลเพื่อซ่อมแซมค่ายกลขนาดใหญ่นี้ได้"

"ใช้ยันต์ได้ไหม"

ไม่ซันซันตอบคำถามของหญิงเขวียว่า

"ถ้ากล่าวว่ายันต์ค่ายกลคือยันต์ เช่นนั้นค่ายกลขนาดใหญ่ก็คือ
ยันต์ที่ใหญ่ที่สุดที่ข้าเคยเห็นมา ถึงขั้นเรียกได้ว่าเป็นยันต์ทเวะของแท้"

หนึ่งเซวียเข้าใจความหมายของนาง เมืองฉางอันมีขนาดมหึมา
สติปัญญาของจอมปราชญ์คือยอดเขาสูงชันที่ยากต่อการปีนป่าย

เล่ห์กลของนิกายเต๋าดูเหมือนตื่นขึ้น แต่แท้จริงแล้วใช้ประโยชน์
จากสองเรื่องนี้ได้อย่างสอดคล้องกับหลักการของธรรมชาติ เป็นวิถีมรรณะ
แห่งธรรมชาติ

"ข้าหวังว่าเจ้าจะแก้ปัญหานี้ได้"

หนึ่งเซวียเอ่ย

"ข้าไม่มีความสามารถเช่นนั้น"

"ถึงอย่างไรก็ดีดีกว่าข้า"

"ถ้าอย่างนั้นท่านก็มอบดวงตาค่ายกลให้ข้าสิ"

หนึ่งเซวียส่ายหน้า ไม่ซันซันจึงเอ่ยยิ้มๆ ว่า

"ผ่านเรื่องราวมากมายขนาดนี้ ข้านึกว่าท่านรู้จักการเชื่อใจผู้อื่น
แล้วเสียอีก"

หนึ่งเซวียนึกถึงสาวน้อยที่สองเท้าขาวดั่งบัวหิมะแต่ร่างกายเป็น
สีดำเข้ม ซังซังที่ลอยอยู่เหนือแม่น้ำซื่อ ตัวอยู่ในความมืด เท้าเหยียบ
แสงสว่าง

"ขอโทษจริงๆ ตอนนี้นอกจากสถานศึกษาแล้ว ต่อให้หลิขานเหนียง
คืนชีพข้าก็ไม่อาจไว้ใจอย่างเต็มที่"

โมซันซันถามว่า

"หลิขานเหนียงคือใคร"

"มารดาข้า"

โมซันซันนิ่งเงยไปครู่ก่อนเอ่ยว่า

"ขอโทษ"

ใบของต้นอินชิ่งร่วงจนเต็มพื้น ทั้งสองคนยืนบนสะพาน นิ่งเงย

ไปพักหนึ่ง แล้วหญิงเซวียก็เอ่ยว่า

"เจ้าเป็นน้องบุญธรรมของศิษย์พี่ใหญ่ เป็นสหายของข้า พรมาจารย์
อักษรให้เจ้าออกจากเขาไม่กานเพราะรู้ว่าความช่วยเหลือต่ำถึงคือความช่วยเหลือ
ต่ำเหอ แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องลำบากเจ้าแล้ว"

โมชันชันออกจะงุนงง จึงถามว่า

"ท่านจะทำอะไร"

"ข้าจะไปนอนพักสักหน่อย"

หญิงเซวียตอบ

"ข้าไม่ใช่ศิษย์พี่ใหญ่หรือศิษย์พี่รอง หากไม่นอนพักข้าต้องตาย
เป็นแน่ สองวันนี้ดูฉางอันจนอยากจะอาเจียนแล้ว ข้าจำเป็นต้อง
ผ่อนคลายจิตใจบ้าง"

"อย่างนั้นก็ไปพักผ่อนเถอะ...แต่ห้ามคิดท้อแท้หรือลี้กหนีเซียว
คิดถึงสมัยก่อนที่หลวงจิ้นกวนให้มาทำผู้กับท่าน ท่านนั่งอยู่ที่ริมทะเลสาบ
ครึ่งค่อนวันก็กลับมา"

พอหญิงเซวียนึกถึงเรื่องในอดีตก็หัวเราะ มั่นวาดแผนที่ทะเลเยียด
ที่สุดให้โมชันชัน อธิบายค่ายกลสยบทะเลให้ฟัง จากนั้นก็ผละจากนางมา
แล้วไปศาลาซุนเฟิงในเขตนครตะวันออก

หญิงเซวียไม่ได้ไปนอน และไม่ได้ไปอยู่ที่ริมทะเลสาบเยียนหมิง
สถานการณ์ในราชสำนักเฟิงสงบลงได้ไม่นาน หลิววี่ยังถูกกัก
บริเวณอยู่ในตำหนักองค์หญิง ชุนนางจำนวนมากยังรู้สึกขัดแย้งต่อ
หญิงเซวีย ถึงขั้นรู้สึกต่อต้านอย่างรุนแรง ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ได้ติดต่อกับ
ในวังอย่างใกล้ชิด เวลานี้หากมันอยากรู้ถึงการเตรียมการของ
ราชสำนักหรือติดต่อกับพระอัคมเหสี ล้วนติดต่อกับบ้านสกุลเฉา

ที่บ้านสกุลเฉา มันได้รู้ข่าวเรื่องคำสั่งทางการทหารและข่าวสาร

จากเขตต่างๆ พอเห็นรายงานคร่าวๆ เกี่ยวกับสถานการณ์การสู้รบของ แต่ละท้องถิ่นแล้ว สีหน้าของมันพลันเคร่งขรึม

กองกำลังปราบแดนใต้ยังอยู่ระหว่างทาง การสู้รบระหว่าง ทักษะวันตกของต้าถังกับแคว้นเวียหฺลุณที่เขตเทือกเขาซงหลังยัง ไม่มีรายงาน ส่วนกองกำลังปราบแดนเหนือที่รับภาระหนักที่สุดกำลัง ด้านการบุกโจมตีของทหารม้าเผ่าจินจั่งอย่างสุดกำลัง แม้ว่าเวลานี้ จำนวนคนของกองกำลังปราบแดนเหนือจะใกล้เคียงกับเมื่อแรกสุด มากแล้ว แต่การจะพลิกสถานการณ์นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย

สถานการณ์การรบที่ลำบากที่สุดยามนี้คือทางตะวันออกและ ทางใต้

โดยเฉพาะทางใต้ อาศรมเทพนำทหารนับแสนบุกขึ้นเหนือจาก เขตชิงเหอ หนึ่งเซวี่แย้แม้งอยู่ในฉางอัน กลับคล้ายเห็นภาพธงทิวปลิว สลอลนเต็มสนามรบ มันจินตนาการไม่ออกเลยว่าถ้าฝ่ายตรงข้าม บุกมาถึงฉางอันจะทำอย่างไร

บรรดาศิษย์ที่ภูเขาหลังสถานศึกษาตอนนี้คงอยู่ที่หุบเขาชิงสยา ทุกคนยังปลอดภัยดีหรือไม่ จะด้านซ้ายศึกไหวไหม จะด้านได้กี่วัน...

ตอนนั้นเอง เจ้าเมืองฉางอันซึ่งกวนหยางอวี่และฉีชื่อมาถึงบ้าน สกุกเฉาแล้ว เป็นหนึ่งเซวี่ที่ต้องการพบพวกมัน

"จลาจลในฉางอันสงบลงอย่างรวดเร็วเช่นนี้ วิธีการของใต้ทำ ยอดเยี่ยมจริงๆ ต้องยกความดีความชอบให้เป็นอันดับหนึ่ง"

หนึ่งเซวี่มองเจ้าเมืองผู้มีใบหน้าอันชั่วร้ายพลางเอ่ยอย่างจริงจัง เฉาเหล่าไท่เหยี่ยอู่แมวเดินผ่านมาพอดี ได้ยินประโยคนี้กับเห็น ชิ่งกวนหยางอวี่กำลังโค้งคำนับ จึงเอ่ยว่า

"ใต้เท่า่านนี้ชอบถ่อมตน"

หนึ่งเซวียยิ้มพลางเอ่ยว่า

"ท่านลุงรอกกล่าวมิดีเลย"

เขาเหล่าไท่เหยียบมือไปมา ลูบท้องแมวแล้วจากไป ชั่งกวนหยางอวี่กล่าวสอพลอว่า

"หามิได้ๆ ทั้งหมดนี้ล้วนเพราะพระอัศวมเหสีและเตียนเซิงสิบสามสั่งการอย่างชาญฉลาด"

"เวลานั้นข้ากับพระอัศวมเหสียังอยู่นอกเมือง จะสั่งการท่านได้อย่างไร"

ชั่งกวนหยางอวี่กล่าวอย่างจริงจังว่า

"คนไม่อยู่ ปณิธานยังอยู่ ผู้น้อยสัมผัสได้..."

หนึ่งเซวียโบกมือ บอกว่า

"พอเถอะ ข้าไม่ใช่ต้าเสวียซื่อ ไม่ชินกับคำพูดแบบนี้ ขุนนางต้าถังก็มีไม่กี่คนที่พูดคำพูดแบบนี้ได้เหมือนได้เท่า พวกเราประหยัดเวลาพูดเข้าเรื่องเลยดีกว่า"

ชั่งกวนหยางอวี่กระแอมเล็กน้อยแล้วเอ่ยว่า

"เหอหมิงฉือน่าจะหนีไปทางประตูตะวันออก ทหารรักษาประตูเมืองกำลังตรวจสอบกันเป็นการภายในอยู่เพราะจับผู้ต้องสงสัยได้สิบกว่าคนแล้ว หน่วยเตียนชูและอารามฝ่ายได้สงบเสงี่ยมลงมาก คนของเขตชิงเหอที่หนีออกมาพวกเราจับได้หมดแล้ว ตอนนี้ขังไว้ชั่วคราวในหอซุมนุ่ม"

หนึ่งเซวียเข้าใจดีว่าการที่หน่วยเตียนชูและอารามฝ่ายได้สงบเสงี่ยมลงโดยพื้นฐานแล้วไม่เกี่ยวกับการที่เหอหมิงฉือเปิดโปงฐานะที่แท้จริงของตัวเองสักเท่าไร แต่เป็นเพราะตอนนี้บิดามารดาและคนในบ้านของพวกเขาผู้ฝึกฝนถูกที่ว่าการเมืองฉางอันและพรรคมัจฉามังกรคุมตัวอยู่ในสถานการณืเช่นนั้นนอกจากพวกที่เลือดเย็นอย่างแท้จริงแล้ว ผู้ใด

จะกล้าเคลื่อนไหวผิดปกติ

"พวกลูกหลานของตระกูลใหญ่เขตชิงเหอหนีไม่พ้นโทษฐานเป็นกบฏ แม้ยังไม่ตัดสินโทษ แต่ทำไมต้องให้พวกมันนอนหลับอย่างสุขสบายในหอชุมนุม ส่งพวกมันเข้าคุกของที่ว่าการเมืองให้หมด"

ซ่งกวนหยางอวี๋เอ๋ยตอบอย่างค่อนข้างลำบากใจว่า

"ที่ว่าการเมืองซึ่งคนเยอะขนาดนั้นไม่ไหว"

หนึ่งเซวี่ยมองฉี่ชื่อแล้วเอ่ยว่า

"พรรคมัจฉามังกรต้องมีคู่มือได้นินอยู่มากมายแน่นอน"

ฉี่ชื่อยักไหล่

"ซึ่งสักหลายร้อยคนก็ไม่มีปัญหา"

หนึ่งเซวี่ยเห็นสีหน้าซ่งกวนหยางอวี๋จึงถามว่า

"ท่านมีปัญหอะไร"

ซ่งกวนหยางอวี๋ตอบว่า

"ข้าไม่มีปัญหา แต่ได้ทำหลายคนในราชสำนัก... อาจจะมีปัญหา ก็ได้ ตอนนี้การจัดการกับตระกูลใหญ่เขตชิงเหอ ราชสำนักมีความเห็นสองอย่าง หนึ่งคือตัดสินโทษพวกมันโดยเร็ว แสดงความรับผิดชอบต่อบรรดาขุนนางและราษฎร อีกความเห็นหนึ่งคือควรให้พวกมันมีชีวิตอยู่เพื่อเป็นเบียดเบียนกับอาศรมเทพในอนาคต"

หนึ่งเซวี่ยเงยไปครู่ก่อนเอ่ยว่า

"พวกมันต้องตาย"

"หากบรรดาได้ทำในราชสำนักคัดค้านจะทำอย่างไร"

ซ่งกวนหยางอวี๋ถามอย่างเป็นกังวล

"วันหน้ายังมีปัญหาอีกมากที่สภาขุนนางต้องเจรจาถกเถียงหลายๆ ปัญหาที่ยากเจรจาหรือเจรจาไม่ได้ เขตชิงเหอคือปัญหาที่

เจรจาไม่ได้ แต่ท่านพุดถูก ตอนนี้น้หากพวกมันตายก็ออกจะน่าเสียดาย
อยู่บ้างจริงๆ เช่นนั้นก็ให้พวกมันรับโทษเป็นไปก่อน"

ฉีชื่อเอ่ยว่า

"เรื่องนี้ข้าถนัด"

ซึ่งกวนหยางอวีร์บแย้ง

"แต่ที่ว่าการเมืองถนัดกว่า"

หนิงเซวียตัดบท

"เรื่องเล็กน้อยพวกนี้ปรึกษาตัวเองเถอะ วันนี้ที่เรียกตัวมาเพราะ
พระอัศวมเหสีตัดสินใจแล้วว่าจะมอบกองกำลังรักษาประตูเมืองและ
อำนาจการบังคับใช้กฎหมายเป็นการชั่วคราวให้กับใต้เท้า พรรคมัจฉา
มังกรก็อยู่ใต้บังคับบัญชาของใต้เท้าเป็นการชั่วคราวด้วย ฉีชื่อ เจ้า
ต้องให้ความร่วมมือกับใต้เท้าทำงานนี้ให้ดี"

ซึ่งกวนหยางอวีร์ทราบดีว่าขอแค่ตนอยู่รอดจากสงครามครั้งนี้
หลังจบสงครามต้องได้เลื่อนตำแหน่งขึ้นเงินเดือนอย่างแน่นอน แต่
คิดไม่ถึงว่าจู่ๆ จะได้รับอำนาจมากขนาดนี้ นอกจากตื่นตื่นแล้วก็
อดหวาดหวั่นมิได้

ฉีชื่อก็แปลกใจเช่นกัน การจัดการแบบนี้ให้ความรู้สึกแปลกๆ

"เมืองฉางอันว่างเปล่า หากกองทัพร่วมอาศรมเทพ...หรือทหาร
ของศัตรูจากด้านอื่นบุกมาประชิดเมือง พวกเราล้วนไม่อาจป้องกันได้
ดังนั้นจึงควรเตรียมการรับมือกรณีในเมืองแตก"

ได้ยินคำพูดของหนิงเซวียแล้วซึ่งกวนหยางอวีร์และฉีชื่อต่างตกใจ
จนพูดไม่ออก พวกมันก็เช่นเดียวกับชาวถังทั้งหลาย แต่ไหนแต่ไร
ไม่เคยคิดว่าฉางอันจะมีวันถูกตีแตก

"ข่าวนี้ห้ามแพร่งพรายออกไป"

หนึ่งเขวียไม่มองซีซื่อ แต่มองตาซึ่งกวนหยางอวี ในดวงตา
สามเหลี่ยมที่ดูชั่วร้ายฉายแววซับซ้อน แล้วหนึ่งเขวียก็เอ่ยเสียงเรียบว่า
"หากเกิดปัญหาอะไร โลกนี้จะไม่เหลือตระกูลซึ่งกวนอีก"

ปากบอกว่าพักผ่อน แต่จิตใจถูกหินหนักกดทับ แล้วจะพักผ่อน
ได้อย่างไร จะนอนหลับได้อย่างไร หนึ่งเขวียเดินไปตามถนนจูเขวีย
สู่ประตูทิศใต้ สัมผัสการเปลี่ยนแปลงของลมหายใจแห่งฟ้าดิน
อย่างละเอียดสำรวจพื้นที่ที่มีการอุดตันตามรายนาง สีหน้าดูเหนื่อยล้า
ขึ้นเรื่อยๆ ก้าวเดินได้ช้าลงเรื่อยๆ

มาถึงหน้ากำแพงเมือง มั่นเงยหน้าขึ้นมอง

กำแพงเมืองฉางอันสูงชันดูหน้าผา มั่นยืนอยู่บนพื้นจึงยาก
จะเห็นยอดบนสุดได้ชัดเจน ทว่าสายตาของมั่นเฉียบคมเหนือกว่า
คนธรรมดา มั่นจึงมองเห็นหญิงสาวที่สวมกระโปรงสีขาว

ไม่ชั้นชั้นกำลังมองดูฉางอันอย่างพิเนิจพิจารณาเช่นเดียวกับมัน
ก่อนหน้านี้ หนึ่งเขวียเอ่ยคำขอบคุณอยู่เงียบๆ

"ผู้จักค่ายกลทรมานจิต สาวน้อยคนนี้มีพรสวรรค์ด้านค่ายกล
เหนือกว่าเจ้ามากจริงๆ แต่ในเมื่ออาจารย์มอบฉางอันไว้ในมือเจ้า
ข้าจึงคิดว่าสุดท้ายแล้วก็ต้องเป็นเจ้าที่ต้องคิดเรื่องราวทุกอย่างให้
เข้าใจ"

ดรุณีน้อยคนหนึ่งเดินมาขึ้นข้างๆ มั่น เงยหน้ามองกำแพงเมือง

นางดูมีอายุสิบสองสิบสาม ผมแกละดำขลับส่ายไปมา หน้าตา
น่ารักสดใส หากน้ำเสียงกลับสงบนิ่งอ่อนโยนเหมือนเป็นผู้ใหญ่
การเรียกไม่ชั้นชั้นว่าสาวน้อยจึงไม่ทำให้คนฟังรู้สึกที่ไม่เหมาะสมเลย
นั่นเพราะนางคือประมุขพรรคมารคนปัจจุบัน ย่อมมีคุณสมบัติเรียก

ผู้มมายอักษรว่าสาวน้อย

"ศิษย์พี่ ข้าคิดวิธีไม่ออกจริงๆ"

อวีเหลียนมองมันแล้วเอ่ยว่า

"ตั้งนั้นเจ้าจึงเริ่มวางแผนรับมือกรณีในเมืองแตกสินะ"

"ไม่คิดถึงการชนะไว้ล่วงหน้า แต่คิดถึงผลหากพ่ายแพ้ก่อน
นี่คือนิสัยของข้า"

"ถ้าเป็นยามปกติ การคิดเช่นนี้แน่นอนว่าถูกต้อง แต่สถานการณ์
ปัจจุบันต่างต้องแพ้แน่นอน ตั้งนั้นพวกเราต้องคิดถึงชัยชนะเท่านั้น
ไม่คิดถึงการแพ้"

หญิงเซวียไม่เข้าใจ อวีเหลียนจึงเอ่ยต่อ

"พวกเรามีแต่ต้องคิดว่าทำอย่างไรจึงจะชนะ ไม่อาจคิดถึง
การเผชิญหน้ากับความพ่ายแพ้"

"แต่ว่า...ถ้าต้องแพ้แน่แล้ว จะชนะได้อย่างไร"

"เช่นนั้นก่อนที่จะแพ้ก็ต้องชนะให้ได้"

อวีเหลียนกล่าว

"บทสรุปสุดท้ายของสงครามขึ้นอยู่กับสถานการณ์หลายๆ ด้าน
อาจเป็นศิษย์พี่ที่รุกรักษาหุบเขาชิงสยาไว้ไม่ได้ อาจเป็นกองกำลัง
ปราบแดนเหนือพ่ายแพ้ต่อเผ่าจินจี้ อาจเป็นฉางอันถูกตีแตก แต่
ขอเพียงพวกเราเอาชัยให้ได้สักด้านหนึ่งก่อนที่ความพ่ายแพ้เหล่านี้
จะมาถึง ก็จะหยุดความพ่ายแพ้เหล่านี้ได้"

หญิงเซวียเข้าใจแล้วจึงเอ่ยว่า

"ต้องเป็นชัยชนะที่เป็นตัวแปรสำคัญที่สุด"

"ถูกต้อง ตามความเห็นของเจ้า บทสรุปของสงครามครั้งนี้คือ
อะไร"

หญิงเซวียทราบตีว่าตอนเริ่มต้นของสงคราม ต้าถ้งฟายแพ้อย่าง ต่อเนื่อง กำลังของทั้งสองฝ่ายแตกต่างกันมากเกินไป ต่อให้รักษาหุบเขา ซิงสยาไว้ได้ ค่ายกลสยบทเวะซอมแซมได้ ก็ยังยากจะเปลี่ยนแปลง บทสรุปสุดท้าย

"โดยสรุปแล้วน่าจะแพ้" หญิงเซวียตอบ "แต่ข้าเชื่อมั่นว่าเมื่อถึง วันที่ต้าถ้งล่มสลาย โลกนี้จะเหลือเพียงไม่กี่แคว้น"

"ถูกต้อง นี่เป็นสิ่งที่คนทั้งโลกล้วนมองออก ราชนิกุลและเหล่า แม่ทัพของแต่ละแคว้นแม้ด้อยปัญญา แต่คิดว่าคงไม่ถึงกับคิดเรื่องนี้ ไม่ได้"

ต้าถ้งและสถานศึกษาเริ่มแสดงพลังแล้ว ทั่วทุกหนแห่งกำลัง มีคนตาย ข้าเชื่อว่าเวลานี้เมืองเฉาหยางแคว้นเยวี่ยหลุนคงมีสภาพ น่าอนาถมาก แคว้นเยวี่ยนั้นก็ทำลายตัวเองไปแล้ว ยังมีใครอีกที่อยากจะ มอดไหม้ไปพร้อมต้าถ้ง"

"ได้ยินว่าจักรพรรดินานจิ้นเพราะสูญเสียอิสรจึงกลายเป็น คนเสียสติ"

"หากจักรพรรดินั้นจะลากหนานจิ้นทั้งแคว้นลงบ่อโคลนแห่ง ความบ้าคลั่งไปด้วย ราชนิกุลและเหล่าแม่ทัพนายกองคงยับยั้งมัน เพราะถึงอย่างไรคนที่ไม่บ้าก็มีมากกว่า"

พวกที่ไม่เสียตายว่าจะต้องสูญเสียมากเท่าไรก็ต้องทำลายต้าถ้ง ให้ได้มีเพียงอาศรมเทพ"

นางเอ่ยต่อไป

"สงขลุไม่พิการแล้ว หน่วยโองการฟ้าและหน่วยพิพากษา หลังจบสงครามหุบเขาซิงสยาคงต่างบาดเจ็บสาหัสหรืออาจถึงขั้นตาย อาศรมเทพยังจะเหลืออะไร"

หนึ่งเซวี่นึ่งครุ่นคิด อวีเหฺลี่ยนเอ่ยต่อไปพลางมองมัน

"หลายวันมานี้ข้ากับศิษย์พี่ใหญ่ขบคิดปัญหาข้อหนึ่งมาตลอด คือจะทำอย่างไรให้ชนะในสถานการณ์ที่ต้องแพ้แน่นอน อย่างน้อยชนะชั่วคราวก็ยิ่งดี เพื่อความสงบชั่วคราว แล้วพวกเราคิดออกในที่สุด นั่นคือต้องฆ่าเจ้าอาราม สงครามครั้งนี้จึงจะยุติ"

หนึ่งเซวี่นึ่งไม่รู้ควรพูดอะไร

ข้อสรุปนี้ถูกต้อง ถ้าเจ้าอารามแห่งอารามจื่อไส่วถูกสถานศึกษาฆ่าตาย อาศรมเทพต้องพบกับความสูญเสียบ่อยอย่างใหญ่หลวง อิทธิพลที่มีต่อแคว้นต่างๆ จะลดน้อยลงมาก หากเป็นเช่นนี้ยังมีแคว้นใดที่ยินดีจะถูกทำลายพร้อมตัวถึงอีกเล่า

ประเด็นสำคัญคือถ้าเจ้าอารามตาย นิกายเต๋าจะไม่มีอำนาจใดๆ มาผูกมัดศาลากระบี่และหลิวเป่

ทว่าปัญหาอยู่ที่...เจ้าอารามคือยอดฝีมือที่แข็งแกร่งลึกลับที่สุดในโลกหลังจากจอมปราษฎ์ขึ้นสวรรค์ คิดว่าความยากในการฆ่ามันเปรียบเทียบกับภารกิจที่ดำถั่งจะชนะสงครามครั้งยิ่งใหญ่นี้ ก็คงไม่แตกต่างกันสักเท่าไร

หนึ่งเซวี่นึ่งมองนางพลางเอ่ยว่า

"ศิษย์พี่อยู่ฝ้าข้างอัน ไม่ไปหุบเขาชิงสยาเพราะเรื่องนี้หรือ"

อวีเหฺลี่ยนตอบว่า

"ข้าไม่มั่นใจว่าจะชนะ เพราะเจ้าอารามแข็งแกร่งกว่าที่เจ้ารวมถึงคนส่วนใหญ่บนโลกจะคาดคิดมากนัก ถึงขั้นแข็งแกร่งเกินจินตนาการ"

หนึ่งเซวี่นึ่งรู้ว่าตอนนี้ศิษย์พี่ใหญ่กำลังแข่งดำเนินไว้ระยะกับเจ้าอาราม ภาพในใจของมัน เจ้าอารามต่อให้แข็งแกร่งขนาดไหนก็คงไม่ถึงกับเป็น อย่างที่ศิษย์พี่พรรณนามา จึงค่อนข้างสงสัย

"รอให้เจ้าอารามลงมือแล้วเจ้าจะเข้าใจเอง"

"แล้วข้าจะทำอะไรได้บ้าง"

"ซ่อมเมืองฉางอันให้เรียบร้อย"

ถึงตอนนี้หนึ่งเซวียจึงค่อยเข้าใจความหมายของศิษย์พี่ใหญ่และศิษย์พี่สามอย่างแจ่มแจ้ง

ฉางอันแตกก็คือแพ้ แต่ก่อนที่ฉางอันจะแตก หากสถานศึกษาฆ่าเจ้าอารามได้ก่อนก็เท่ากับชนะ

ตอนที่ศิษย์พี่ใหญ่พาเจ้าอารามมาถึงฉางอัน อย่างน้อยมันต้องซ่อมส่วนหนึ่งของเมืองให้สำเร็จ...ส่วนที่ใช้ฆ่าคน!

ถ้ามันทำไม่สำเร็จ เมืองนี้ก็ไม่ต้องซ่อมแล้ว นี่จึงเป็นม่านราตรีสุดท้ายก่อนรุ่งอรุณมาเยือน และอาจเป็นก้าวสุดท้ายก่อนถึงนรกก็เป็นได้

ความกดดันในใจของหนึ่งเซวียมากขึ้นเรื่อยๆ มากจนมันเริ่มหายใจลำบาก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624966.html>